

**Розважання до літургійних читань від
Журналу Скинія на цей тиждень
українською мовою**

**13 - 19 червня
Юліанський календар (Старий стиль)**

Зміст

<u>Етапи розважань</u>	<u>2</u>
<u>13 червня</u>	<u>3</u>
<u>14 червня</u>	<u>6</u>
<u>15 червня</u>	<u>10</u>
<u>16 червня</u>	<u>14</u>
<u>17 червня</u>	<u>18</u>
<u>18 червня</u>	<u>22</u>
<u>19 червня</u>	<u>28</u>
<u>Що таке Журнал Скинія?</u>	<u>31</u>

Просимо не поширювати файл без дозволу журналу Скинія

Етапи розважань

Подаємо схематичні підказки щодо кожного кроку розважання над Словом Божим. [Більше читайте тут.](#)

1. Читання

- Прочитай текст
- Про що він говорить?
- Встанови контекст
- Заглянь у коментарі
- Знайди фразу-ключ

2. Розважання

- Яке моє тут і тепер?
- Що Слово каже мені?
- Підключи уяву
- "Пережовуй" текст
- Слово і моє життя

3. Молитва

- Що я скажу у відповідь?
- Визнання і прохання
- Подяка і прослава
- Молитва Словом
- Моя участь у Літургії

4. Споглядання

- Заклик до навернення
- Зараз я мовчу
- Я в Божій присутності
- Тепер керує Він

Біблійні читання та розважання

13 червня

7 неділя після Пасхи

Діян 20, 16-18

Ів 17, 1-13

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 20, 16-18

Бо Павло вирішив плисти попри Ефес, щоб не баритися в Азії; поспішав бо, щоб, по змозі, на день П'ятидесятниці бути в Єрусалимі.

З Мілету він послав у Ефес і прикликав пресвітерів Церкви. Коли ж вони прийшли до нього, він до них промовив: «Ви знаєте, як з першого дня, коли я вступив у Азію, увесь час поводився я з вами.»

Євангеліє від Івана 17, 1-13

Отак мовив Ісус, а підвівши очі свої до неба, проказав: «Отче, прийшла година! Прослав свого Сина, щоб Син твій тебе прославив, згідно з владою, що її ти дав йому над усяким тілом: дарувати життя вічне тим, яких ти передав йому. А вічне життя у тому, щоб вони спізнали тебе, єдиного, істинного Бога, і тобою посланого - Ісуса Христа. Я

тебе на землі прославив, виконавши те діло, яке ти дав мені до виконання. Тепер же прослав мене, Отче, у себе - славою тією, що її я мав у тебе перед тим, як постав світ! Я об'явив твоє ім'я людям, яких ти від світу передав мені. Вони були твої, ти ж передав мені їх, і зберегли вони слово твоє. Нині збагнули вони, що все, тобою дане мені - від тебе; слова бо, тобою мені дані, я їм дав, і сприйняли вони їх, і справді збагнули, що від тебе я вийшов, і увірували, що ти мене послав.

Молю ж за них: не за світ молю, лише за тих, яких ти передав мені, бо вони - твої. І все моє - твоє, твоє ж - моє, і в них я прославився. Я вже більш не у світі, а вони у світі, і я до тебе йду. Отче Святий! Заради імени твого бережи їх, тих, що їх ти мені передав, щоб були одно, як ми!

Бувши з ними у світі, я беріг їх у твоє ім'я; тих, яких ти передав мені, я їх стеріг, і ніхто з них не пропав, лише син загибелі, щоб збулося Писання. Тепер же йду до тебе, і кажу те, у світі бувши, щоб вони радощів моїх мали у собі вщерть.»

Розважання від Скинїї

У сьогоднішньому Євангелії ми розважаємо над словами Ісуса до Отця, які стають його останньою промовою. Це *Заповіт Ісуса* у формі молитви, яку також називають *Архиєрейською молитвою* (див. Ів 17,1-6). Розділ 17 Євангелія від Івана є підсумком довгих розважань Ісуса

щодо його місії в світі, які розпочалися у розділі 15. Перші християнські спільноти зберігали ці роздуми, щоби краще зрозуміти складний час, через який вони проходили: замішання, покинутість, сумніви, переслідування. Довгі розважання завершуються молитвою Ісуса за спільноти. В ній підсумовано почуття й переживання, які, за словами євангелиста, вирували в Ісусі в той момент, коли Він відходив із цього світу до Отця. З цими почуттями й переживаннями тепер Ісус стоїть перед Отцем, заступаючись за нас. Ось чому *Архиєрейська молитва* – це також *Заповіт Ісуса*.

Отче, прийшла година! Це година, на яку Він чекав так довго (Ів 2,4; 7,30; 8,20; 12,23.27; 13,1; 16,32). Це мить прослави, яка прийде через муки, смерть і воскресіння. Наближаючись до виконання своєї місії, Ісус оглядається назад і робить певну ревізію. В цій молитві Він висловлює найінтимніші почуття свого серця, виявляє глибинні переживання своєї душі – говорить про присутність Отця у Його житті. Переглядаючи своє життя, Ісус бачить себе воплоченим об'явленням Отця, скерованим до друзів, яких Йому дав Отець. Ісус не живе для себе самого. Він живе, щоби всі могли побачити спалах добра й любові, яким є ім'я Бога – Отець, тато.

У мить прощання зі світом Ісус розповідає Отцю свої переживання і просить за друзів, яких залишає по собі світу. Молиться, щоби вони діяли в світі, але були не від

світу. Воскресіння – це впізнати себе як знак Ісуса в цьому світі!

14 червня

Понеділок

Діян 21, 8-14

Ів 14,27 - 15,7

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 21, 8-14

На другий день ми далі вибралися у дорогу і, прибувши в Кесарію, увійшли в дім Филипа євангелиста, одного з сімох, і zostалися в нього. Було ж у нього четверо дочок-дівчат, які пророкували.

І коли ми більше днів перебули, якийсь пророк, Агав на ім'я, прибув з Юдеї. Він прийшов до нас і, взявши пояс Павла, зв'язав собі руки й ноги та й мовив: «Святий Дух каже це: Отак юдеї зв'яжуть в Єрусалимі того чоловіка, що йому належить цей пояс, і видадуть в руки поган.» Коли ми це почули, заходилися просити, ми й тамошні, щоб він не йшов до Єрусалиму. Тоді Павло озвався: «Що ви робите, плачучи і надриваючи моє серце? Таж я готовий не тільки бути зв'язаний, але й життя своє покласти в Єрусалимі за ім'я Господа Ісуса.» Коли ж годі було його переконати, ми погодилися, кажучи: «Нехай буде воля Господня.»

Євангеліє від Івана 14,27 - 15,7

І сказав Господь: «Мир залишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його. Хай не тривожиться серце ваше, і не страхається! Ви бо чули, що сказав я вам: Відходжу і до вас повернуся. Коли б ви мене любили, то зраділи б, що я до Отця йду: Отець бо більший, ніж я. Нині сказав я вам те, - перед тим, як воно настане, - щоб, коли настане, - увірували ви.

Небагато говоритиму вже з вами, надходить бо князь світу цього. Щоправда, у мені не має він нічого. Але щоб світ знав, що я Отця люблю, то так, як Отець мені заповідав, я і чиню. Уставайте ж, ідімо звідси!»

І сказав Господь: «Я - виноградина правдива, а мій Отець - Виноградар. Кожну в мені гілку, яка не приносить плоду, відрізує він. А кожну, яка вроджує плід, він очищує, аби ще більше плоду давала. Уже і ви чисті -, словом, яким промовляв я до вас. У мені перебувайте - а я у вас! Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградні, ось так і ви, якщо не перебуватимете в мені.

Я виноградина, ви - гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, - той плід приносить щедро. Без мене ж ви нічого чинити не можете. Якщо хтось у мені не перебуває, той, мов гілка, буде викинутий геть і всохне; їх бо збирають, кидають у

вогонь, - і вони згоряють! Коли ж ви в мені перебуватимете, і мої слова в вас перебуватимуть, - просіте тоді, чого лиш забажаєте, і воно здійсниться для вас.»

Розважання від Скинїї

Ісус дає мир тим, хто є поряд з Ним. Дає мир перед своїми стражданнями та смертю, щоб допомогти їм прийняти усе, що відбудеться, не впасти у відчай, не розчаруватися.

Ісус дає своїм учням мир, щоб вони не тривожились і не лякались. Залишає мир усім, хто вірить в Його ім'я, довіряє Йому і покладається на Нього. Цей мир не є чимось абстрактним, невідчутним, незначним. Він охоплює усі сфери життя. Людина боїться померти. Саме страждання перед смертю і непевність щодо того, що буде після неї, викликають тривогу. Надія на Божу присутність і допомогу в час смерті, на Його милосердя – прощення гріхів, на краще життя в Його Царстві приносить справжній Божий мир. Ісус йшов на смерть, називав її виконанням волі Отця та поверненням до Отця. Для того, хто з Богом, смерть не є катастрофою чи кінцем, а початком нового, досконалого життя.

Людина боїться самотності, боїться бути відкиненою, нікому не потрібною, неважливою. Господь любить і цінує усіх своїх дітей, незалежно від їхніх заслуг чи провин. Ісус постійно говорить про Бога як про Отця, милосердного,

люблячого і щедрого. Своїм ставленням до митарів, блудниць, грішників показує безмежне Боже милосердя.

Людину тривожать турботи про майбутнє. Так багато потреб потрібно задовольнити – подбати про житло, їжу, одяг, для себе та своїх рідних. Так багато справ та обов'язків потребують уваги. І це все супроводжує інформаційний тиск, швидкий темп життя, нестача ресурсів, конкуренція, зростаючі вимоги та стандарти. Ісус пропонує не турбуватись про майбутнє, бо Отець Небесний знає, що і коли нам потрібне, Він може потурбуватися про це.

Мир є подарунком від Бога, пропозицією залишатися у рівновазі, спокої та радості посеред життєвих негараздів. Мир є можливістю зосереджуватись на доброму посеред зла. Мир є мудрістю усвідомлювати, що увесь світ, усі створіння, події, обставини є в Божих руках, у Його владі. Мир допомагає відпочити душі у Божій присутності.

15 червня

Вівторок

Діян 21, 26-32

Ів 16, 2-13

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 21, 26-32

Тоді Павло, взявши тих чоловіків, на другий день очистився з ними, ввійшов у храм й об'явив реченець, за якого, по сповненні днів очищення, за кожного з них мала бути принесена офіра.

Якже тих сім день добігало до кінця, юдеї з Азії, побачивши Павла у храмі, збунтували весь натовп і наклали на нього руки, гукаючи: «Мужі ізраїльські, на поміч! Ось той, що всіх навчає всюди проти нашого народу, проти закону й проти цього місця! Та мало того: він увів у храм греків і опоганив це святе місце!» Бо бачили перед тим у місті разом з ним Трофима, ефесянина, і гадали, що Павло його впровадив до храму.

Тоді заворушилось усе місто, зчинилося збіговисько народу і, схопивши Павла, почали тягнути його з храму й негайно зачинили двері. А як вони хотіли його вбити, дійшла до тисяцького чоти вістка, що весь Єрусалим заметушився. Він зараз же з вояками та сотниками бігом на них

накинувся; якже ті побачили тисяцького та вояків, перестали Павла бити.

Євангеліє від Івана 16, 2-13

І сказав Господь: «Виключать вас із синагог. А й година настане, коли то всяк, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить тим Богові. Чинитимуть вам те, бо ані Отця, ані мене вони не спізнали. Сказав же я вам це, щоб ви нагадали те, що я вам говорив, коли прийде ота година. Спочатку не мовив я вам того, бо я був з вами.

Тепер же я іду до того, хто послав мене, - і жаден з вас мене не питає: Куди йдеш? Та що я вам це сказав, то серце ваше смутку сповнилося. Кажу вам, однак, правду: Ліпше для вас, щоб я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, - пришлю його до вас. І коли прийде він, то переконає світ у грісі, у справедливості, і в засуді: щодо гріха - бо не вірують у мене, щодо справедливості - бо йду до Отця мого, і ви мене вже не побачите; щодо засуду - бо князь цього світу засуджений. Багато ще я маю вам повідати, та не перенесли б ви нині. Тож коли зійде той, Дух істини, він і наведе вас на всю правду, - він бо не промовлятиме від себе, лише буде повідати, що вчує, і звістить те, що настане.»

Розважання від Скинїї

Як важко нам зростати в духовному житті! Ми уявляємо віру як такий собі дар або здобуток, що отримали раз і

назавжди. Впевнені, що вже її маємо, кладемо її до сейфу. Але ж це не так! Віра постійно зростає, супроводжує нас у відкриттях життя, росте в нас. Ісус каже про свій відхід. Він добре знає, що людська жорстокість вже рушила зі зброєю проти Нього, а апостоли зануряться в жалобу. Звісно, це нормально, коли нам сумно прощатися з другом. Але зараз Ісус акцентує на їхній нерозважливості. Коли Він повернеться до Отця, дасть їм Духа. Цей Дух просвітить їх, допоможе зрозуміти майбутній шлях, остаточно відкриє сутність Господа та гріх світу, тобто відмову від Його проповіді, а також остаточну поразку лукавого. В нашому житті є періоди, коли Господь здається далеким, а ми страждаємо від його відсутності. Ми мали б переживати моменти засухи, пустелі, як нагоду до зросту, щоби прикликати Святого Духа. Щоби відчитувати наше життя та всі події згідно з Божою логікою, яка завжди нас дивує. Насправді це Святий Дух є у фокусі уваги цього тижня, в очікуванні на П'ятидесятницю, яку святкуватимемо вже скоро. Апостоли зажурені, смутні... Як вони тепер підуть вперед без Господа, як зможуть виконати складне завдання проголошення Євангелія, якщо Його більше не буде поруч? Ісус думає інакше. Він нагадує їм із докором: прийде Утішитель, щоби далі керувати його Церквою. Інколи ми також скаржимося на уявну відсутність Господа. Він нікуди не пропав, навпаки, назавжди присутній завдяки справі Святого Духа. Якщо ми зауважуємо його відсутність, тоді, мабуть, маємо відновити свою молитву та посилено прикликати Святого Духа! Якщо віра стане для нас

обов'язком, культурною звичкою, тоді ми завжди відчуватимемо присутність Господа лише як розмитий спогад з минулого. Натомість Дух чинить Ісуса нашим сучасником. Він допомагає нам зрозуміти, що гріх – це не визнавати Його об'явленням Отця; що справедливість Божа полягає у спасінні всіх людей; і що лукавого вже переможено. Воскресіння означає впустити в себе Святого Духа!

16 червня

Середа

Діян 23, 1-11

Ів 16, 15-23

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 23, 1-11

Поглянувши на синедріон, Павло мовив: «Мужі брати, я по цей день цілком за добрим сумлінням поведився перед Богом.» Аж тут первосвященик Ананія велів тим, що стояли біля нього, бити його по устах. Тоді Павло сказав до нього: «Бог тебе буде бити, стіно побілена! Як? Ти сидиш, щоб мене судити за законом, і наперекір законові велиш мене бити?» Присутні ж сказали: «Ти зневажаєш Божого первосвященика!» А Павло мовив: «Не знав я, брати, що то первосвященик; написано бо: Ти не будеш говорити зле проти начальника твого народу.»

Павло ж знаючи, що одна частина (ради) складалася з садукеїв, а друга з фарисеїв, кликнув у синедріоні: «Мужі брати! Я фарисей, син фарисеїв. За надію у воскресіння мертвих мене судять!» Як тільки він це мовив, виникла незгода між фарисеями та садукееями, і розкололися збори; бо садукеї кажуть, що нема воскресіння ні ангела, ні духа, а фарисеї визнають одне і друге. І зчинився великий галас.

Деякі книжники з групи фарисеїв, підвівшись, твердо заявили: «Ми не знаходимо нічого злого в цьому чоловіці; а що, як до нього говорив дух або ангел?»

Через те ж, що спір ставав дедалі більший, тисяцький, боячися, щоб вони не розірвали Павла, звелів загонові зійти і вирвати його з-поміж них і відвести в твердиню. А наступної ночі Господь став перед ним і мовив: «Бадьорся! Як ти свідчив про мене в Єрусалимі, так свідчитимеш і в Римі.»

Євангеліє від Івана 16, 15-23

І сказав Господь: «Усе, що Отець має, - моє. Тим то й сказав я вам, що він з мого візьме і звістить вам. Ще трохи, і ви не побачите мене більше, і знову ще трохи, - і побачите мене: я бо йду до Отця.»

Тоді деякі з його учнів заговорили між собою: «Що воно значить те, що він говорить: Ще трохи, і ви мене не побачите, а знову ще трохи, і побачите мене? І оте: Я йду до Отця?» Казали, отже: «Що воно означає, оте трохи, про яке він говорить? Не знаємо, що він хоче сказати!»

Ісус же, відаючи, що вони бажать його спитати, мовив до них: «Розпитуєте один одного, що я хотів сказати словами: Ще трохи, і мене не побачите, і знову ще трохи, і побачите мене? Істинно, істинно говорю вам: Голоситимете, ридатимете, світ же радітиме. Журитиметесь, але журба ваша у радощі обернеться. Журба жінці, коли вона

народжує, бо година її вибила. А вродить дитячко - з радощів, що людина на світ народилася, вже й пам'яті про болі нема! Оце й ви нині в журбі. Але я вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере. І того дня ви не будете питати мене нічого. Істинно, істинно кажу вам: Чого б ви тільки попросили в Отця, - він дасть вам у моє ім'я.»

Розважання від Скинії

Сьогоднішній уривок з Євангелія від Івана є частиною т. зв. *Книги потіхи*, або *Об'явлення спільноти* (Ів 13,1 – 20,31). Ця Книга поділяється на такі частини: прощання з друзями (Ів 13,1 – 14,31); заповіт Ісуса та молитва до Отця (Ів 15,1 – 17,28); виконання Справи (Ів 18,1 – 20,31). Її атмосфера наповнена сумом та очікуванням. Сумом, тому що Ісус прощається, і сум огортає серце. Очікуванням, тому що надходить година отримати обіцяний дар, Утішителя, що прожене геть всякий сум і наново принесе радість дружньої присутності Ісуса поміж спільноти.

Постійні натяки на сум та страждання відбивають ситуацію спільнот кінця I століття у Малій Азії (теперішня Туреччина), для яких Іван і писав своє Євангеліє. Вони жили у важкій ситуації переслідувань, що було джерелом смутку. Апостоли навчали, що Ісус повернеться. Але славне друге пришествя Христа все не траплялося, а переслідування лише посилювалися. Багато хто проявляв нетерплячість: Доки? Зрештою, людина погоджується зі ситуацією

страждання та переслідування, коли знає, що страждання є шляхом та умовою для досконалої радості. Тоді, навіть перед обличчям смерті, вона витримає біль. Тому Євангеліє дає це прекрасне порівняння з родовими болями. Матері знають про це з власного досвіду. Біль страшенний, але вони його витримують, тому що знають, що через цей біль прийде нове життя. Таким є біль переслідування християн. Так можна і треба переносити кожен біль – у світлі досвіду смерті та воскресіння Христа. Просімо сьогодні у Господа благодаті нести свої щоденні хрести з радістю, знаючи, що вони є джерелами радості та спасіння.

17 червня

Четвер

Діян 25, 13-19

Ів 16, 23-33

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 25, 13-19

Минуло кілька днів, і цар Агриппа з Вернікою прийшли в Кесарію вітати Феста. А що вони пробули там чимало днів, Фест виклав цареві справу Павла: «Є тут -сказав він - один чоловік, якого Фелікс лишив в'язнем. На нього, як я був в Єрусалимі, первосвященики й старші юдейські зробили скаргу, домагаючись його засуду. Я відповів їм, що римляни не мають звичаю когось видавати, поки обвинувачений не матимете обвинуватців перед собою і можливости оборонятися від обвинувачення. Отож, вони прийшли сюди зо мною, а я без жадної проволоки, на другий же день, сівши на судилище. звелів привести того чоловіка. Обвинуватці, що виступили проти нього, нічим не оскаржили його щодо того, в чому я підозрівав зло. Вони ж з ним мали якісь суперечки про їхнє власне суєвір'я та про якогось Ісуса померлого, - а Павло казав, що він живе.»

Євангеліє від Івана 16, 23-33

І сказав Господь: «І того дня ви не будете питати мене нічого. Істинно, істинно кажу вам: Чого б ви тільки попросили в Отця, - він дасть вам у моє ім'я. В ім'я моє досі ви не просили нічого. Просіте ж - і ви одержите, щоб радощів ваших було вщерть. Оповідав я вам про те притчами. Надходить година, коли вже і притчами не промовлятиму до вас, лише - одверто про Отця звістую вам. Ось того дня проситимете ви в моє ім'я, - і я вже не кажу, що за вас Отця буду благати: Отець бо й сам любить вас, бо ви мене полюбили і повірили, що я від Бога вийшов. Я вийшов від Отця і прийшов на світ - і знову полишаю світ і до Отця повертаюсь.»

Мовлять до нього учні: «Ось заговорив ти одверто, і ніякої не оповідаєш притчі. І спізнали ми тепер, що ти всевідущий, тож не потрібно тобі, щоб хтось тебе запитував. Ось тим і віруємо, що від Бога єси вийшов.» Відповів їм Ісус: «Віруєте нині? Ось надходить година - і тепер вона, - коли то ви розсієтеся кожен у свій бік, а мене самого полишите. Та я не сам, бо зо мною - Отець. Сказав я вам це, щоб ви мали в мені мир. У світі страждатимете. Та бадьортесь! Я бо подолав світ.»

Розважання від Скинїї

Що саме маємо просити в Отця в ім'я Ісуса? Просимо про задоволення потреб. Про здоров'я для своїх рідних і для себе. Просимо про житло – щоб мати де жити. Про їжу – щоб не голодувати. Про одяг – щоб не мерзнути. Найнеобхідніше просимо сміливо. Неодружені просять про сім'ю, бездітні – дітей. А якщо хтось просить у Бога новий автомобіль, відпочинок за кордоном, це вже нескромно. Це вже не потреби, а забаганки. Кожен має якесь своє відчуття міри – що просити можна, а що вже занадто.

Бог є всемогутнім – може дати нам усе, що захоче. Він є щедрим і має усього понад міру. Він не дає поганих подарунків – не дасть каменя замість хліба. Коли ми просимо менше, ніж насправді хотіли би мати, то виявляємо недовіру до Божих можливостей. Бог може усе. Він дасть стільки, скільки сам захоче. Наша справа попросити.

Часом ми не просимо багато, а тільки мінімум, бо думаємо, що не заслужили, що ми недостатньо добрі, щоб отримати щось від Бога. І це частково правда. Ми не заслужили. Ми недостатньо добрі. Але Ісус заслужив замість нас. Усе, що ми не змогли, зміг Він. Тому і каже нам просити в Його Ім'я. Крім того, Бог не робить різниці між своїми дітьми. Подібно як Він посилає сонце і дощ на добрих і на злих, так само благословляє врожаєм, добробутом, успіхом і праведних, і грішних. Господь пропонує своє благословення, свої дари

усім своїм дітям, і ті, хто готовий їх прийняти, хто зможе відкритись на них, повірити у те, що це для нього, той і отримує.

Ісус дає підказку щодо того, що і скільки просити: просити треба таке, щоб, отримавши, мати радощів ущерть. Не таке, щоб якимось звести кінці з кінцями, пережити скрутні часи, а щоб, отримавши, радіти і прославляти Бога за те, що Він добрий і що не все у цьому житті має приходити тяжкою працею, а може бути і неочікуваним, незаслуженим і щедрим подарунком.

18 червня

П'ятниця

Діян 27, 1-44

Ів 17, 18-26

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Діяння Апостолів 27, 1-44

Коли було вирішено, що маємо відплисти в Італію, Павла і деяких інших в'язнів передали сотникові Августової когорти, що звався Юлій. Сівши на адрамітський корабель, який мав плисти попри міста азійські, ми вирушили. З нами був Аристарх, македонець із Солуня. На другий день ми пристали до Сидону. Юлій обходився з Павлом по-людяному і дозволив йому навідатися до друзів і користуватися їхньою допомогою. Відчаливши звідти, ми пливли попри Кіпр, бо вітри були противні, і, перепливши море, що омиває Кілікію та Памфілію, причалили в Мирах Лікійських. Там же сотник знайшов олександрійський корабель, що плив в Італію, і посадив нас на нього. Багато днів пливли ми поволі й насилу прибули до Кніду; коли ж вітер не допустив нас причалити, ми попливли попри Крит коло Салмони.

А пливучи з трудом попри неї, прибули до одного місця, що зветься Гарна Пристань, біля якої було місто Ласея. А як

проминуло досить часу, і плавба вже стала небезпечною, бо й піст минув вже, Павло попереджав, кажучи їм: «Я бачу, мужі, що плавання не обійдеться без шкоди й великої втрати не лише для вантажу та корабля, але й для нашого життя.» Та сотник більше довіряв керманичеві і власникові судна, ніж словам Павла.

Через те ж, що пристань не була вигідна на зимівлю, більшість була тієї думки, щоб вирушити звідти і, якщо можна, дістатися до Фініки, пристані критської, що звернена на південний захід і на північний захід і перезимувати. Якже подув легенький вітрець із полудня, вони, гадаючи, що здійснять свою думку, підняли котву і попливли близько попри Кріт. Та незабаром зірвався буревій, що зветься Евракілон. Ухопило корабель так, що він не міг іти проти вітру; ми пустилися навмання, і нас несло.

Підпливши під якийсь маленький острів, що звався Клавда, нам ледве вдалося опанувати човен; ми витягли його і вжили допоміжних заходів, обв'язуючи корабель. А боячися, щоб не потрапити на Сирту, спустили вітрило, і так нас несло. Наступного дня, через те, що буря сильно кидала нас, почали ми викидати вантаж, а на третій - моряки власними руками повикидали знадіб'я корабельне в море. А що ні сонця, ані зір не було видно вже кілька днів, та й буря люто налягала, ми втратили вже всяку надію на рятунок.

Коли люди довго не їли, тоді Павло встав серед них і мовив: «Треба було, мужі, послухати мене й не кидати Криту; так можна було б уникнути цієї небезпеки і шкоди. А й тепер закликаю вас: Бадьортесья, ніхто бо з вас життя не втратить, лиш корабель (пропаде). Цієї ночі бо з'явився мені ангел Бога, якому я належу і якому служу, і сказав: Не бійся, Павле! Ти маєш перед кесарем з'явитися, тож Бог дарував тобі всіх тих, що пливають з тобою. Тому бадьортесья, люди, бо я вірую Богові, що воно так буде, як було сказано мені. Ми мусимо натрапити на якийсь острів.»

Чотирнадцята ж ніч настала, як нас кидало по Адрії; та коло півночі моряки здогадувалися, що якась земля зближається до них; тож кинули лот і було двадцять сажнів глибини. Відпливши трохи, знов кинули лот у море й було п'ятнадцять сажнів. Тоді, побоюючися, щоб не наскочити десь на якісь підводні скелі, ми кинули чотири котви з корми і вичікували, щоб настав день.

А що моряки намагались утекти з корабля і вже були спустили човен у море, вдаючи, ніби хочуть викинути котви з переду корабля, Павло сказав до сотника і вояків: «Якщо ці не зостануться на кораблі, ви не можете спастися.» Тоді вояки відтяли линви човна, тож він упав. А як мало дніти, Павло запрошував усіх щось з'їсти: «Оце сьогодні, - казав, - чотирнадцятий день, як ви, ждучи, перебуваєте натще й не їсте нічого. Тому, прошу вас щось з'їсти, бо йдеться тут про ваш рятунок. Ніхто з вас ані волосу із голови не втратить.» Сказавши це, взяв хліб, подякував перед усіма Богу і,

розламавши, почав їсти. Тоді всі піднялися на дусі й самі прийняли їжу. Було ж усього нас на кораблі двісті сімдесят шість душ. А як наїлися, то заходились полегшувати корабель, кидаючи пшеницю в море.

Коли настав день, моряки не розпізнали землі; вони лиш угледіли якусь затоку з побережжям, куди хотіли, по змозі, причалити кораблем. Вони відчепили котви й пустили їх у море; одночасно вони розв'язали деменні мотузки і, розпустивши проти вітру жаглик, пустилися на берег; а що потрапили на мілину між двома течіями, то корабель застряг. Ніс, вривавшись сильно, був нерухомий, а корму трощила навала хвиль. Вояки були тієї думки, щоб в'язнів убити, - аби ніхто з них не втік уплав. Та сотник, що хотів урятувати Павла, стримав їх від того наміру і звелів тим, що вміли плавати, першими кидатись у воду й дістатися на сушу, а іншим рятуватися хто на дошках, хто на уламках судна. Таким то чином всі на землю врятувалися.

Євангеліє від Івана 17, 18-26

І сказав Господь: «Як послав єси мене у світ, так послав і я їх у світ. Віддаю себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині. Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в мене, щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що ти мене послав. І славу, що ти дав мені, я дав їм, щоб вони були одно так само, як і ми одно. Я - в них, і ти - в мені, - щоб вони були звершені в

єдності, щоб світ збагнув, що послав єси мене, та й ізлюбив їх, як ізлюбив мене.

Отче! Хочу, щоб ті, яких ти мені передав, перебували там, де і я, щоби й вони були зо мною та й бачили мою славу, яку ти дав мені, бо полюбив єси мене перед заснуванням світу.

Праведний Отче! Світ не спізнав тебе, але я тебе спізнав, а й оті спізнали, що послав єси мене. І об'явив я їм твоє ім'я, і об'являти буду, щоб любов, якою ти полюбив мене, в них перебувала, - а я в них!»

Розважання від Скинїї

Як послав єси мене у світ, так послав і я їх у світ. Віддаю себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині.

Це слова, що б'ють струменем прямо з Божого Серця! Слова, які є виразом майже утробної любові до своїх учнів. Ісус, знаючи тягар тої години, яка надходить для його близьких, просить у Отця зробити і з ними те, що Отець зробив з Ним. Щоби ми були, як Він! Так може промовляти лише серце Бога-Любові. Неможливо, щоби ці слова не відгукнулися в нас прославою та вдячністю. Також обов'язок іти шляхом близької єдності з Ісусом вимагає від нас участі в Його жертві любові. Бути освяченими в істині означає жити, як Ісус – у цілковитій самопожертві Отцю. *Віддаю себе за них у посвяту* богослов Бультманн слушно перекладає: *Я приношу себе в жертву за них.* Ця жертва народжується з любові та народжує любов у відповідь.

Християнин, занурений в цей океан дару, стає співучасником сакраментального життя цієї самопожертви – жертви – священства. Це те, чого Ісус просить від нас. Взяти участь у цій божественній дії означає увійти в близькість життя Трійці, в цей “танок”, де любов вибухає прославою та жертвою цілого себе, безмежно. Сьогодні, під час цього розважання, я дозволю своєму серцю співати прославу, святкувати вічну Літургію Пасхи! Я співаю і молюся: *Алилуя, алилуя, алилуя!* Просімо дару нашого освячення та принесення себе в жертву Отцю кожного дня. Це глибоке слово, що дозволяє нам поглянути з любов'ю на серце Ісуса Христа, мало би завжди наново ставати в центрі наших роздумів та нашої щоденної молитви.

19 червня

Субота заупокійна

1Сол 4, 13-17

Ів 5, 24-30

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання Апостола Павла до Солунян 4, 13-17

Не хочемо, брати, залишати вас у незнанні щодо померлих, - щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії. Бо коли ми віруємо, що Ісус умер і воскрес, тож так і тих, які послули в Ісусі, Бог приведе з ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім: Ми, що живемо, що залишимося до приходу Господа, - не випередимо тих, що послули. Бо сам Господь на даний знак, на голос архангела та при сурмі Божій, зійде з неба, і найперше воскреснуть ті, що вмерли в Христі. Потім же ми, що живемо, що лишимось, будемо разом з ними вхоплені на хмарах у повітря назустріч Господеві і так будемо з Господом завжди.

Євангеліє від Івана 5, 24-30

І сказав Господь: «Істинно, істинно говорю вам: Хто слухає моє слово й у того вірує, хто послав мене, - живе життям вічним, і на суд не приходять, бо від смерти перейшов у життя.

Істинно, істинно говорю вам: Надходить час, - ба, вже й тепер він, - коли померлі вчують Сина Божого голос, а вчувши - оживуть. Бо як Отець має життя у собі, так і Синові дав, щоб мав життя у собі. І владу йому дав суд чинити, він бо - Син Чоловічий. І не дивуйтеся з того, бо надходить час, коли всі, хто у гробах, голос його вчують, і вийдуть ті, що чинили добро, на воскресіння життя. А ті, що зло чинили, - воскреснуть на суд.

Не спроможен я нічого діяти від себе самого. Суджу я так, як чую, і суд мій справедливий, бо шукаю я не своєї волі, лише волі того, хто послав мене.»

Розважання від Скинїї

Сьогоднішнє Євангеліє привертає нашу увагу до того, як отримати вічне життя. Воно відверто каже, що хто слухає слова Ісуса та вірить в Нього, той це життя і отримає. До цього запрошення запитати себе про наше християнське свідчення підбадьорює приклад мучеників, що й сьогодні проливають свою кров. Сьогоднішні мученики та ті чоловіки й жінки, що віддають своє життя Церкві, – дають приклад справжньої, а не *диванної* віри. Мученики – це ті, хто зрозумів, що наше життя має постійно вчитися пильніше дивлячись у приклад Христа. Щоби звернути погляд на Нього, маємо вийти з власної фортеці. Християнство – це не релігія, це Особа – Христос. Дивлячись на Ісуса, ми починаємо розуміти, що Бог є Отцем. Батьківство Бога є нескінченною любов'ю та всемогутністю. Цю всемогутність

варто завжди розуміти в логіці любові та служіння. Божа всемогутність проявляє себе в милосерді. А це милосердя має стати нашим досвідом. Коли ми це зрозуміємо, Ісус має стати центром нашого життя, тоді нам буде легше Його відшукати. Це милосердя тріумфує не тільки в душах стількох людей за ці 2000 років, воно вже встигло проявити себе і в нашій душі.

Завдяки цьому ми можемо розгадати таємницю людини. Христос показав найвище покликання людини на власному прикладі, коли Бог прийняв наше тіло. Як звернути свій погляд на Ісуса? На це запитання є дуже проста відповідь. Треба приходити до Нього з кожною нашою потребою, великою чи малою, яка б не виникала у нас протягом дня. Завжди з довірою. Завжди з витривалістю. Інколи все йде шкереберть і стає насправді важко вірити. Інколи здається, що немає виходу зі ситуації. Але саме тоді Бог просить дивитися у Його очі, а не в безодню під нашими ногами. Воскресіння – це жити вічним життям уже сьогодні!

Що таке Журнал Скинія?

Головна мета **Журналу Скинія** — допомогти людині пізнавати Бога через Святе Письмо.

Саме тому значну частину журналу займають щоденні роздуми над Словом Божим — біблійними читаннями за літургійним календарем УГКЦ. Ці роздуми є плодом особистої молитви їх авторів — священників, монахинь, мирян, які так само прагнуть жити у ритмі життя УГКЦ, намагаються знайти відповіді на актуальні питання сьогодення. Окрім того, в **Скинії** є низка цікавих статей і розмов на окремо обрану тему.

Переглянути і замовити випуски **Журналу Скинія** (в електронному форматі) ви можете на сайті skynia.org

Нагадуємо, що ми пропонуємо розсилки:

- англійською та українською мовами
- за Григоріанським, Юліанським та Ново-юліанським календарями

Для індивідуальних користувачів

Скинія пропонує варіанти підписки на біблійні літургійні читання та розважання до них на кожен смак та потребу!

- Мейл-розсилка (лише на неділі та свята)
- Мейл-розсилка (щоденна)
- Розсилка в Телеграм (щоденна)

Для парафій та інших груп

- Ви можете **роздрукувати** або розмістити на вашому **сайті** файл **PDF** з розважаннями від Скинії, щоби парафіяни чи члени спільноти могли його легко завантажувати.
- Або ж ми надішлемо вам **QR-код** і **кнопку/банер** для сайту з посиланням на реєстраційну форму **спеціальної мейл-розсилки** для ваших парафіян чи членів спільноти.

Підтримай нашу місію!

Якщо тобі подобається те, що ми робимо, ти можеш підтримати нашу працю своєю пожертвою. Дякуємо!

[Картка Монобанк](#) / [Картка Приватбанк](#) / [PayPal](#)

Чому це важливо? Ми намагаємося зробити ціну підписки якомога більш доступною, але це означає, що цих коштів не вистачає на покриття всіх витрат.

В чому маємо потребу? Оплата праці перекладачів та членів редакції. Інші витрати (оплата сервісів, поточні витрати, податки тощо) сплачуємо з прибутків.

Звіт щодо використання пожертв можна буде побачити [тут](#).

skynia.tilda.ws | [facebook](#) | [twitter](#) | [пожертва](#) | skinia.ua@gmail.com